

[Kjeldgaard Iversen.]

else om at skabe en løsning „på en eller anden måde“ ikke skal betragtes som forslag til løsning af parlamentarismens dilemma!

Hvorfor omtaler man aldrig i diskussioner om valgmetoder den enkleste og den mest demokratiske løsning, den, som retsforbundet har foreslået? Vi kalder vor metode for samstyre eller fri valgret, og den går ud på at lade folket på lige vilkår og fuldstændig frit deltage i landets styre. Dette kan gøres ved at lade hele landet være een valgkreds, således at vælgerne kan stemme på hvilken person i hele landet, der er villig til at lade sig vælge som deres repræsentant. De således valgte personer stemmer så på rigsdagen med det antal stemmer, hvormed de er valgt. Derved sikres, at forholdstallet mellem anskuelse, repræsenteret på rigsdagen og i befolkningen, bevares endog matematisk nøjagtigt, og tillige sikres, at vælgerne alle får deres egen personlige repræsentant på rigsdagen, så at tilknytningen mellem vælgerne og rigsdagen bliver naturlig.

For at sikre folkestyret helt ud foreslår vi endvidere, at der gives adgang til stemmeflytning mellem valgene, således at vælgeren, hvis hans repræsentant ikke i alle eller i senere opdukkende spørgsmål er udtryk for vælgerens opfattelse kan flytte sin stemme til ethvert andet medlem, som han mener sig bedre repræsenteret af i den foreliggende sag. Enhver afstemning og beslutning i rigsdagen vil herefter være fuldgyldigt udtryk for hele folkets opfattelse, hvilket man ikke kan sige er tilfældet under det nuværende system. Dertil kommer, at alene muligheden for stemmeflytning sikrer mod, at en rigsdagsmand ændrer synspunkter fra før valgdagen til efter valgdagen.

Der har aldrig fra nogen side været rejst saglige og moralske indvendinger mod en sådan valgordning, men man har nøjedes med at trække på skuldrene og kalde den indviklet og uigennemfærlig. At samstyre skulle være indviklet, bestrides af almindelige mennesker, som netop fuldtud forstår både princip og indhold af en sådan valgordning, medens man skal være ekspert i valglove for at forstå indholdet, for slet ikke at tale om princippet — eller manglen på princip — i de hidtil kendte systemer. Gennemfærligheden er et spørgsmål om viljen til at skabe et flertal for en fuldtud demokratisk styreform og beror altså bl. a. på de ærede medlemmer i denne sal.

Som udviklingen er i dag, glider begrebet folkestyre over til at dække, at det er folket, der styres, i stedet for, at det er folket,

der styrer. Jeg stiller hermed forslaget til disposition for den højtærede indenrigsminister og de ærede medlemmer her i salen, som erkender, at den nuværende valgordning ikke opfylder de krav, et demokrati med rette kan stille.

Hvis demokratiet skal overleve den krise, det er ude i for tiden, må alt sættes ind for at styrke de demokratiske institutioner. Vi må derfor bestræbe os for at være lydøre overfor kritik af de forskellige forhold og ikke lade os lede af herskernes gamle valgspog: Vi alene vide.

Det er selvfølgelig rigtigt, at rigsdagen ikke lader sig true til en eller anden bestemt lovgivning, fordi nogle tusinde mennesker demonstrerer på slotspladsen, men vi bør forstå, at en sådan demonstration gennemføres ikke uden grund. Nu ved jeg godt, at dagspressen forsøger at stemple demonstrationen i går som kommunistisk — det er jo det sædvanlige våben mod enhver slags opposition mod regeringens politik. Men det er ikke alene kommunisterne, der her i landet er utilfredse med den førte politik, utilfredsheden ligger langt dybere, og når arbejdere har set sig nødsaget til gennem en demonstration at lægge et pres på rigsdagen, betyder det åbenbart, at kontakten mellem vælgerne og rigsdagen har været og stadig er for dårlig, så dårlig, at man herinde ikke forstår, at der er grænser for, hvor meget folket kan bære af byrder.

Vi bør vist i det hele taget gøre os klart, at talen om Danmarks gode sociale kår, og at „få har for meget og færre for lidt“ er ved at miste noget af sit reelle indhold. Den politik, regeringen har ført og stadig fører, går jo ud på at skære forbruget ned, altså sænke levefoden, og der er tegn på, at man her er gået over gevind, og dette giver anledning til betænkeligheder.

Nu kan og vil det danske folk finde sig i meget, men hvis det får indtrykket af, at skatterne fra dem, som skal indskrænke deres forbrug, går til udgifter for andre mennesker, så at disse kan få et forbrug, uden at de samtidig yder nogen ønsket produktiv indsats herfor, og der ikke er tale om nødlidende — ja, så protesteres der med rette.

Regeringen, eller i hvert fald dens presse, synes her at være enig med retsforbundet i, at det offentlige påtager sig altfor mange opgaver og lønner en ikke ringe administrationsstab, hvis indsats kan være mere eller mindre ønsket. Vi føler os derfor enige med regeringen i, at det offentliges opgaver bør indskrænkes, da det jo hovedsagelig er på den måde, der kan opnås besparelser på statens budget. Jeg må derfor beklage, at